

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Vojtěchem Trojánkem ve věci žalobce J. H. [redacted] narozeného dne [redacted] nyní [redacted] zastoupeného Mgr. Janem Vargou, advokátem se sídlem v Praze 2 na Fügnerově náměstí č. 1808/3, proti žalované České republice-Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské č. 16, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 64 200 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Stran požadavku na zaplacení částky 2 734 200 Kč se žaloba zamítá.
- III. Žalovaná je dále povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 25 650 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 4.2. 2014 domáhal po žalované zadostiučinění ve výši 3 000 000 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou mu v důsledku zahájení a pokračování (vedení) trestního stíhání jeho osoby jako obviněného (obžalovaného), zahájeného vůči žalobci ve smyslu ust. § 160 odst. 1 trestního řádu (dále TR) pro podezření ze spáchání trestných činů omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku (dále TZ), sexuálního nátlaku dle § 186 odst. 1 TZ a znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 TZ, a to usnesením Policie ČR ze dne 29.3. 2012, č.j. [redacted] pro něž byla na žalobce posléze podána obžaloba, avšak rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 (dále obvodní soud) ze dne 7.11. 2012, sp.zn. [redacted] ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze (dále městský soud) ze dne 6.2. 2013, sp.zn. [redacted] byl žalobce této dle § 226 písm. a) TR zproštěn. Žalobce dále tvrdil, že v důsledku trestního stíhání a vazby, kterou v jeho rámci vykonal ve dnech [redacted] až [redacted]

██████ byla poškozena jeho dobrá pověst a dobré jméno, došlo k zásahu do jeho osobnostní integrity, byl narušen jeho soukromý život i život jeho rodiny. Jelikož byl v průběhu trestního stíhání rozebírán sexuální život žalobce a ten byl i nucen podstoupit sexuologické vyšetření, došlo k dehonestujícímu zásahu do jeho intimní sféry. Navíc informace o vzetí žalobce do vazby se objevila v březnu 2012 v televizi. Konečně u veřejného zasedání odvolacího soudu, kde se četl dosavadní průběh řízení, bylo přítomno 29 žáků střední školy, čímž došlo k rozšíření osob, které se dozvěděly o sexuálních preferencích žalobce. V doplnění žaloby ze dne 26.2. 2014 žalobce k výzvě soudu vyjasnil, že z žalované částky 2 000 000 Kč představuje zadostiučinění za nezákonnou vazbu a 1 000 000 Kč zadostiučinění za samotné nezákonné trestní stíhání. Zde ještě tvrdil, že v důsledku vazby je poznamenán jeho osobní život, trpí psychickými problémy.

Žalovaná v podání ze dne 17.3. 2014 navrhla zamítnutí žaloby. Existenci odpovědnostního titulu (nezákonného rozhodnutí) žalovaná uznává, dostačujícím prostředkem nápravy se jí však vzhledem k okolnostem jeví být zadostiučinění v jí poskytnuté výši, tedy v částce 201 600 Kč odškodňující žalobce za výkon vazby (900 Kč za den). Za samotné trestní stíhání postačuje dle přesvědčení žalované náhrada nemajetkové újmy ve formě konstatování porušení práva a omluvy, jichž se žalobci dostalo ve stanovisku žalované ze dne 6.3. 2014. V tomto ohledu žalovaná vyzdvihla, že žalobce neprokázal medializaci svého trestního stíhání.

Jelikož podáním ze dne 28.5. 2014 vzal žalobce stran částky 201 600 Kč zpět, soud řízení u jednání dne 5.6. 2014 v tomto rozsahu dle § 96 odst. 1,2 o.s.ř. zastavil. Usnesení je pravomocné, nadále předmětem řízení zůstal nárok žalobce na zaplacení 2 798 400 Kč. U tohoto jednání byl žalobce rovněž poučen dle § 118a odst. 1,3 o.s.ř. k doplnění skutkových tvrzení a návrhů důkazů. V podání ze dne 19.6. 2014 tak žalobce učinil. Pokud jde o samotné trestní stíhání, poukázal na fakt, že trestné činy, z nichž byl obviněn, jsou veřejností vnímány negativně; zadržení žalobce v místě jeho bydliště „*vsíchně*“ viděli, médiu navíc následně proběhla informace o tom, že ██████ z ██████ byl obviněn ze znásilnění; u žalobce byla provedena domovní prohlídka, v průběhu trestního stíhání byl žalobce nucen bavit se o své sexualitě s policisty a znalci. V důsledku trestního stíhání byla narušena profesní, soukromá i rodinná sféra života žalobce, ten si obtížně shání práci a partnera, když ██████ se rozšířily informace o tom, čeho se měl dopustit. Konečně má žalobce problémy se spaním a koncentrací na běžné životní aktivity. Pokud jde o nezákonnou vazbu, žalobce vyzdvihl jak její délku (224 dnů), tak povahu trestného činu, rozpětí trestní sazby, kterou byl ohrožen. Navíc se žalobci v průběhu vazby nepodařilo utajit, z čeho je obžalován, tato informace se mezi dalšími vězni rozšířila poté, co žalobci byla doručena obžaloba, resp. poté, co se konalo první hlavní líčení. Žalobce byl následně vystavován posměškům, šikaně, muselo dojít k čtyřem přemístěním žalobce na jiné cely.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále zákon) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit. Podle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Podle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při

stanovení výše přiměřeného zadostiučnění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud vzal z listin obsažených v soudním spisu obvodního soudu sp.zn. [REDAKCE] za prokázaný průběh trestního stíhání žalobce ve smyslu jeho v žalobě popsáno základního ohraničení, počínaje jeho zahájením (shora cit. usnesením) a konče usnesením městského soudu ze dne 6.2. 2013, č.j. [REDAKCE] jímž bylo zamítnuto odvolání státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 10 podané proti zprošťujícímu rozsudku obvodního soudu ze dne 7.11. 2012, č.j. [REDAKCE] Ve dnech 28.3. 2012 až 7.11. 2012 byl žalobce v rámci předmětného trestního stíhání ve vazbě.

Z dopisu žalobce žalované ze dne 16.4. 2013 opatřeného razítkem Ministerstva spravedlnosti dne 19.4. 2013 a ze stanoviska tohoto ministerstva soud zjistil, že žalobce svůj nárok u žalované předběžně uplatnil dne 19.4. 2013; ta konstatovala, že v trestním stíhání došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 a § 9 odst. 1 zákona, žalobci se za nezákonné trestní stíhání omluvila a uvedla, že za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonnou vazbou mu náleží 201 600 Kč představující 900 Kč za den pobytu žalobce ve vazbě.

Rozhodnutí o zproštění obžaloby z důvodu podle ust. § 226 písm. a) TŘ je dle v tomto směru ustálené judikatury vykládající ust. § 7, § 8 zákona a navazující v tomto směru na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23.2.1990, sp.zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č. 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, ročník 1991, rozhodnutím, které, byť' nikoliv výslovně, ruší účinky zahájeného trestního stíhání, činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona a (pouze) pro jeho účely „nezákonným“, zakládá proto nárok na náhradu škody ve smyslu ust. § 1,2 zákona (o čemž mezi účastníky ostatně není sporu). Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost nebo že trestný čin byl amnestován. Existenci uvedených skutečností žádný z účastníků ani netvrdil, stejně jako zavinění žalobce na zahájení trestního stíhání proti jeho osobě. Uvedená judikatorní východiska platí bezpochyby (a mezi účastníky o tom ostatně není sporu, žalovaná existenci odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím uznává) analogicky po novele zákona provedené zákonem č. 160/2006 Sb. i pro oblast nároků nemajetkové povahy, jak se podává např. i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, jakkoliv k přijetí uvedené novely zákonodárce vedla především snaha vyhovět požadavkům vyvěrajícím z čl. 6, 13 a 41 Úmluvy, upravujících právo účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě.

Odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně (ve smyslu odškodňovacím) trestně (a vazebně) stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označené trestné činy. Pokud se jedná o existenci dalšího odpovědnostního předpokladu představovaného vznikem (nemajetkové, morální) újmy, zde je situace složitější.

Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11.10. 2006, sp.zn. IV. ÚS 428/05 (dostupném stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí ÚS na stránkách <http://nalus.usoud.cz>), uzavřel že „každé zahájené a vedené trestní stíhání představuje postup (prvek) porušující jednotlivá osobnostní práva, a to vždy (byť' v různé intenzitě) minimálně práva garantovaná čl. 10 Listiny. Jestliže Soud spojuje bez dalšího vznik nemajetkové újmy s nesprávným úředním postupem představovaným porušením práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (viz. v tomto směru rozsudek Soudu ze dne 29.3.2006 ve věci Apicella proti Itálii), pak soud dospívá k závěru, že i v případě nezákonného trestního stíhání (tedy odpovědnostního titulu představovaného nezákonným rozhodnutím) je na místě rozumně koncipovat vyvratitelnou domněnku o tom, že obviněnému (obžalovanému) tímto zásahem do jeho osobnostních práv jistá nemajetková (morální) újma vznikla. Pokud se však jedná o odškodnění této újmy, její forma a příp. výše musí vždy odpovídat intenzitě zásahu. Míra této intenzity bude dle soudu dána vždy především tím, zda dané trestní řízení bylo spojeno s omezením osobní svobody obviněného či nikoli, dále tím,

v jakém postavení – ve smyslu sociálních vazeb – se v době zásahu obviněný nacházel, jaké „publicity“ se trestnímu stíhání dostalo, dále tím, zda se v případě **obviněného jednalo o osobu bezúhonnou či naopak osobu mající kriminální minulost** apod. (zdůrazněno zdejší soudem), jakož i naplněním veškerých dalších kritérií, s nimiž pracuje soudní judikatura ve věcech odškodňování nemajetkové újmy způsobené porušením osobnostních práv (srov. § 13 odst. 2 o. z.: „pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích“). Jak ze shora provedené citace vidno, soud konstruoval v případě zahájení a vedení trestního stíhání v uvedeném rozhodnutí vyvratitelnou domněnku vzniku nemajetkové újmy zcela shodně jako u nepřiměřeně dlouhého řízení. Podobně v nález ze dne 28.8. 2007, sp.zn. IV. ÚS 642/05, Ústavní soud konstatoval: „Každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je záležitostí pro každého obviněného (náleží sp. zn. I. ÚS 554/04, in Ústavní soud ČR: Sběrka nálezů a usnesení, sv. 36, náleží č. 67, str. 717). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrženo zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. V nález sp. zn. IV. ÚS 428/05 Ústavní soud vyšel z přesvědčení, že samotné trestní stíhání je způsobilé vyvolat dokonce vznik nemateriální újmy.“ Jakkoli dle novější judikatury Nejvyššího soudu platí, že „zatímco v případě nepřiměřeně dlouhého řízení se újma na straně poškozeného presumuje, musí být újma založená jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netřeba“ (Srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15.3. 2012, sp.zn. 30Cdo 2555/2010, či rozhodnutí téhož soudu ze dne 3.7. 2012, sp.zn. 30Cdo 4280/2011, dostupná stejně jako ostatní citovaná rozhodnutí NS na stránkách www.nsoud.cz), pak i s odkazem na rozhodnutí téhož soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, v němž Nejvyšší soud uzavřel, že „při důsledném respektování presumpce neviny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3193/10, stejně jako dále citovaná rozhodnutí dostupná na internetových stránkách Ústavního soudu, <http://nalus.usoud.cz>),“ je zdejší soud přesvědčen, že vznik nemateriální újmy je na místě presumovat, přičemž žalobce musí prokazovat intenzitu této újmy, odůvodňující peněžní odškodnění. Vznik této nemajetkové újmy pak žalovaná nevyvracela. Tím spíše uvedené platí pro vznik nemajetkové újmy v důsledku vazby, která již svou povahou zasahuje do osobnostní sféry jedince (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.1. 2012, sp.zn. 30Cdo 2357/2010).

Pokud jde o nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené vazbou, zaměřil se zdejší soud na zkoumání kritérií vytyčených Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 11.1. 2012, sp.zn. 30Cdo 2357/2010, tedy na **a)** povahu trestní věci, **b)** celkovou délku vazby, **c)** následky v osobní sféře žalobce.

Rovněž zdejší soud zaměřil ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ve zmíněném již rozsudku ze dne 27.6. 2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011, pozornost na v tomto rozsudku vytyčená kritéria významná z hlediska intenzity nemajetkové újmy vzniklé žalobci nezákonným trestním stíháním, tedy na **a)** délku trestního stíhání, **b)** povahu trestní věci, **c)** dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a **d)** okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo.

Z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že žalobce byl trestně stíhán pro spáchání trestných činů omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 2 TZ, sexuálního nátlaku dle § 186 odst. 1 TZ a znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a) TZ, a to ve dvou skutcích, jichž se měl dopustit v druhé polovině srpna 2011 a dne 27.3. 2012, prvního vůči J. Š. druhého vůči J. Š. Vzhledem k tomu byl žalobce ohrožen sazbou odnětí svobody na dva až 10 let. Žalobce byl omezen na osobní svobodě 224 dnů od 28.3. 2012 do 7.11. 2012. Jeho trestní

stíhání trvalo od 29.3. 2012 do 6.2. 2013.

Pokud jde o okolnosti vzniku nemajetkové újmy, žalobce u jednání dne 5.6. 2014 zdůrazňoval, že trestní stíhání proti jeho osobě bylo „absurdní,“ postavené na účelových tvrzení dvou svědků. K tomu je třeba konstatovat, že skutečně usnesení o zahájení trestního stíhání je odůvodněno vysvětleními, která podali bratři Š [REDAKCE]. Nicméně je těžko představitelné, aby policejní orgán nezahájil trestní stíhání, sdělil-li mu dvě osoby, jejichž věrohodnost nebyla zpochybňována, že byly znásilněny, a označil pachatele. V obžalobě pak v této souvislosti státní zástupkyně uvedla, že věrohodnost obou svědků-poškozených, jakož i jejich schopnost vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události byla znalecky zkoumána a potvrzena, na druhou stranu u žalobce soudní znalec MUDr. Slavoj Břichcín konstatoval [REDAKCE]

[REDAKCE] v případě prokázání viny pak znalec uvedl, že by pobyt žalobce na svobodě byl „potenciálně nebezpečný“ (obžaloba a čl. 62 trestního spisu). Rovněž státní zástupkyně v obžalobě uvedla, že výpověď poškozených je podporována znaleckým posudkem z oboru kriminalistika, odvětví chemie, z něhož vyplývá, že na místě činu se vyskytovala svědky zmíněná látka „poppers,“ známá coby rekreační droga užívaná [REDAKCE]. Z těchto důvodů nutno uzavřít, že důvody pro zahájení trestního stíhání žalobce dány byly (v tomto směru se ostatně nepřímo vyjádřil i zástupce žalobce v závěrečném návrhu) a byly důvody i pro podání obžaloby. V odůvodnění zprošťujícího rozsudku ze dne 7.11. 2012, č.j. [REDAKCE], obvodní soud krom jiného konstatoval: „ [REDAKCE]

[REDAKCE] Významnou okolností, za níž došlo ke vzniku nemajetkové újmy žalobce, je však jeho trestní minulost, jak bude rozebráno níže.

Pokud jde o dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, lze uzavřít, že žalobci vznikla nejen určitá újma ztotožnitelná již se (zcela pochopitelnými) subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, ale i újma na podkladě provedeného dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobce, tj. zejména do (z práv vyčtených v čl. 10 Listiny) práva na ochranu soukromého a rodinného života. Žalobce byl zadržen v místě svého bydliště, jak se podává nejen z jeho výpovědi a výpovědi jeho matky, ale i z usnesení o zahájení trestního stíhání, a to za přítomnosti řady obyvatel domu. Z výpovědi matky žalobce V [REDAKCE] J [REDAKCE] která žila se svým manželem v téže domě v [REDAKCE] ulici jako žalobce, soud v této souvislosti zjistil, že po zadržení žalobce se svědkyně se svým manželem z tohoto místa odstěhovala, jelikož na ně ostatní obyvatelé domu [REDAKCE] pohlíželi skrz prsty. Žalobce se odstěhoval poté, co byl propuštěn z vazby. Další prokázaný zásah do žalobcovy osobní sféry je nepochybně spojen s tím, že žalobce byl nucen orgánům činným v trestním řízení i znalcům líčit své sexuální preference, což mu jistě nebylo příjemné i vzhledem k tomu, že [REDAKCE] a s tím, že skutečně při veřejném zasedání u městského soudu dne [REDAKCE] bylo přítomno 26 studentů gymnázia, jak je zřejmé z protokolu o veřejném zasedání, přičemž byla probírána trestná činnost žalobci kladená za vinu, jak vyplývá ze zvukového záznamu pořádaného z veřejného zasedání zachyceného na cd nosiči. Konečně žalobce soudu věrohodně popsal, že jej opustila většina přátel, s čímž je v souladu tvrzení matky žalobce, která s ním žije ve společné domácnosti, že ten v podstatě nevede společenský život. Pokud jde však o další tvrzené zásahy,

tyto žalobce neprokázal. Nedoložil totiž, že by jeho trestní věc byla medializována, že by si z důvodu trestního stíhání nemohl najít partnera a práci a že by došlo k poškození jeho dobrého jména a dobré pověsti. Pokud jde o partnerský život, již ze znaleckého posudku PhDr. Aleše Kolářského a MUDr. Slavojce Brichcína vyplynulo s odkazem na výslech žalobce, že tento má problém najít si partnera na vztah na rozdíl od partnera na sex a delší vztah měl v letech 2009-2011, od té doby již skutečný erotický vztah nenavázal (s. 55,58 znaleckého posudku). Navíc zdejší soud neuvěřil tvrzení, že by [REDAKCE]

[REDAKCE] věděli o žalobcově trestním stíhání; každopádně žalobce toto své tvrzení neprokázal. Navíc svědkyně J. [REDAKCE] vypověděla, že žalobce „od té doby (kdy skončil jeho trvalejší vztah-pozn. soudu) i kvůli alkoholu nemá pevný vztah.“ Pokud jde o tvrzenou ztrátu pracovních příležitostí, žalobce v doplnění žaloby ze dne 19.6. 2014 uváděl, že teprve rok a půl po propuštění z vazby si našel práci, a to pouze na dohodu o provedení práce, přičemž tento zásah formuloval ve vztahu k samotnému trestnímu stíhání. V účastnické výpovědi pak spíše žalobce tvrdil, že si práci nemůže nalézt z důvodu, že byl ve vazbě. Soud považuje tato tvrzení minimálně za neprokázaná. Na základě ust. § 120 odst. 2 o.s.ř. si zdejší soud opatřil důkaz: zadal do vyhledávače [REDAKCE] jméno a příjmení žalobce (výpis ze stránek na č.l. 55), aby z těchto stránek zjistil, že žalobce figuruje hned na první straně v 6 odkazech na podvodné firmy. Zdejší soud je přesvědčen, že každý potenciální zaměstnavatel (příp. partner), který si o žalobci bude chtít získat informace, je touto cestou sežene a žalobce s ohledem na internetu uvedené informace nezaměstná. S tím samozřejmě souvisí, že žalobce je osobou opakovaně páchající majetkovou trestnou činností, opatřující si tedy prostředky na živobytí kriminálním jednáním. V tomto ohledu má soud prokázáno z opisu z evidence rejstříků trestů fyzických osob ze dne 8.8. 2014, že žalobce zde tehdy měl dva záznamy. První se týkal odsouzení obvodním soudem ze dne 24.7. 2012 za spáchání trestného činu zpronevěry dle § 206 odst. 1 TZ. I když byl tento trestný čin amnestován (čl. IV odst. 1 písm. b), odst. 3 Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii č. 1/2013 Sb.) nevidí zdejší soud důvod, aby při posouzení osoby žalobce k němu nepřihlížel, jelikož občanskoprávních důsledků trestného činu se amnestie nedotýká. Druhý záznam v rejstříku trestů je za odsouzení žalobce rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31.10. 2013, sp.zn. [REDAKCE] kdy žalobce spáchal trestný čin podvodu dle § 209 odst. 1, 3 TZ, kterým způsobil větší škodu. [REDAKCE]

[REDAKCE] Rozsudkem městského soudu ze dne 26.3. 2014, sp.zn. [REDAKCE] byla odvolání [REDAKCE] zamítnuta. Konečně rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 10.9. 2014, sp.zn. [REDAKCE] jak z něj zdejší soud zjistil, byl žalobce uznán vinným spácháním pokračujícího zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) TZ, za což mu byl uložen čtyřletý nepodmíněný trest odnětí svobody; tento trest byl městským soudem v odvolacím řízení ponížěn o jeden rok, což má soud za prokázáno z rozsudku tohoto soudu ze dne 4.2. 2015, sp.zn. [REDAKCE]

K formě a výši zvoleného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou samotným trestním stíháním lze uzavřít, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání (v odškodňovacím „smyslu“, nutno zdůraznit), ale ani omluva, jichž se žalobci od žalované dostalo v rámci předběžného projednání, se soudu s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání nejvíd dostatečnou satisfakcí. V této souvislosti je na místě připomenout, že „forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.“ (viz cit. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30Cdo 2813/2011). O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jistě nevedla, ve věci žalobce nejde. Dostatečným momentem jaksi „završujícím“ satisfakci, již by se žalobci od žalované mělo dostat, se pak soudu jeví být právě zaplacení částky 30 000 Kč. V této souvislosti nutno zdůraznit, že nic než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci stejně dostat

nemůže – úplné odčinění (reparace) negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo či mohlo přinést, totiž není již z povahy věci možné, a to jistě ani poskytnutím vyšší částky, než kterou soud shledal dostačujícím odškodněním. Konkrétní výši přisouzené částky odůvodňuje zejména povaha trestní věci, kdy byl žalobce ohrožen vysokým trestem odnětí svobody a bylo mu kladeno za vinu jednání, které je veřejností považováno za odpudivé, a zásah do soukromého života žalobce, který v průběhu trestního stíhání musel odkrýt svoji sexualitu, jak bylo výše popsáno, a podrobit se různým vyšetřením včetně falometrického (č.l.60 trestního spisu.), a konečně tím, že se od žalobce odvrátili jeho přátelé. K vyššímu odškodnění již důvodu není, jelikož další žalobcem tvrzené dopady do různých sfér jeho života prokázány nebyly, navíc žalobce je osoba opakovaně páchající trestnou činností, tedy nelze uvažovat o tom, že by byla poškozena jeho dobrá pověst (viz zmíněné stránky z [redacted] a dobré jméno. V tomto ohledu odkazuje zdejší soud na již zmíněný nálezný soudu ústavního ze dne 11.10. 2006, sp.zn. IV. ÚS 428/05. Prokázaná trestní minulost žalobce je tak významným kritériem z hlediska okolností vzniku újmy na jeho straně. Poukázat sluší dále na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.6. 2011, sp.zn. 30Cdo 1684/2010, který je zmiňován i v rozsudku sp.zn. 30Cdo 2813/2011 a ve kterém Nejvyšší soud uzavřel: „Ustanovení § 31a odst. 2 OdpŠk stanoví, že při určování výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Jde o normu s relativně neurčitou hypotézou, vyžadující, aby soud (případně již příslušný orgán v rámci předběžného projednání nároku) s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti každého individuálního případu sám vymezil okolnosti významné pro určení výše náhrady. Ustanovení § 31a OdpŠk hovoří pouze o tom, že zadostiučinění musí být přiměřené, samotné určení výše však ponechává na volném uvážení soudu. Zákon tedy nevymezuje žádnou případnou hranici (minimální nebo maximální) pro určení výše zadostiučinění. Soud je při úvaze o přiměřenosti výše finančního odškodnění povinen vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a opírat se o zcela konkrétní a přezkoumatelná hlediska, kterými jsou především závažnost nemajetkové újmy a ověřené okolnosti, za kterých k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 3. 2009, sp. zn. 30 Cdo 2290/2007). Zvažovány budou zejména dopady nezákonného rozhodnutí do osobnostní sféry poškozeného, nepříznivost jejich vlivu na pověst poškozeného, **jeho dosavadní způsob života** (zdůrazněno zdejším soudem) a podobně. Otázka výše zadostiučinění v penězích se odvíjí od okolností každého konkrétního případu, a proto ji nelze vyřešit souhrnně pro všechna trestní řízení, která byla posléze zastavena. Výše zadostiučinění za trestní řízení, které bylo zastaveno, se vždy váže k jednomu konkrétnímu případu, a její posouzení je úkolem nalézacích soudů.“ Konečně nemůže být pominuto, že většinu trestního stíhání žalobce pokryl pobyt ve vazbě, za kterou se žalobci dostalo výraznějšího odškodnění, na svobodě byl žalobce stíhán 3 měsíce.

Při stanovení formy a výše odškodnění vycházel soud, pokud jde o nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby, z již ustálené judikatury Nejvyššího soudu (viz zejm. zmíněné rozhodnutí sp.zn. 30Cdo 2357/2010 ze dne 11.1.2012 či sp.zn. 30Cdo 914/2011 ze dne 31.5.2012), jež formuluje zásadní závěr, že „při úvaze o formě a výši odškodnění v případě nezákonného omezení osobní svobody je třeba přihlídnout ke třem základním kritériím, kterými zpravidla jsou: povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí, a v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne jiné, zde uvedené a popřípadě neuvedené okolnosti svého posuzování. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje,“ zdůrazňuje tedy zásadu finančního odškodnění nemajetkové újmy (neboť bez dalšího dochází k zásahu do vůbec nejzákladnějších práv, počínaje negací svobody pohybu a práva na soukromí; konstatování porušení práva se již proto bez dalšího jeví jako zcela nedostatečná forma odškodnění), při současném zohlednění všech individuálních okolností dané věci („Při hodnocení následků neoprávněného držení ve vazbě v osobní sféře poškozené osoby je nutno vycházet z toho, že samotné držení ve vazbě má z povahy věci negativní dopady do svobody pohybu či do práva na soukromí a že v tomto ohledu výkon vazby sám o sobě působí újmu na základních právech, svobodách a důstojnosti dotčené osoby. Dále působí stres, nejistotu, úzkost apod. Navíc je třeba přihlídnout k dalším individuálním okolnostem jednotlivého případu, jakými mohou být životní podmínky ve vazební věznicí, možnost kontaktu poškozené osoby s rodinnými

průslušníky a s okolím, s tím související porušení práva na rodinný život atd. Popřípadě je třeba zabývat se též dopadem uvalení vazby do profesního života jedince, do jeho společenské pověsti a cti; v tomto ohledu může být popřípadě relevantní i skutečnost, že informace o zatčení a vzetí do vazby a za jakých okolností byla šířena.“ – 30Cdo 2357/2010; „Ustanovení § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. je zjevným případem normy s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a které tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.“ – 28Cdo 2535/2011). Zdejší soud dospěl k závěru, že přiměřené zadostiučinění, pokud jde o období vazebního stíhání od [REDAKCE] do [REDAKCE] odpovídá částce, kterou již žalovaná poskytla, tedy 900 Kč za den, a to vzhledem k povaze trestní věci, jak už byla rozebrána výše, k délce vazby a skutečnosti, že žalobce byl ve vazbě poprvé a ani dříve nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody. Šikanu, ústrky a posměšky totiž žalobce opakovaně zmiňuje až od období, kdy mu byla doručena obžaloba, resp. proběhlo hlavní líčení. Obžaloba a předvolání k hlavnímu líčení byly přítom žalobci doručeny dne 12.9. 2012, jak soud zjistil z doručenky v trestním spisu (č.l. 266 p.v.). Pokud žalobce namítal, že nebyly dány důvody pro vzetí do vazby, může zdejší soud jen konstatovat, že usnesení ze dne 30.3. 2012, č.j. [REDAKCE] jímž byl žalobce do vazby vzat, je řádně odůvodněno a z obsahu trestního spisu se nepodává, že by si žalobce proti tomuto usnesení podal stížnost. Jestliže tak učinil, byla stížnost zamítnuta, což je zřejmé z toho, že žalobce zůstal ve vazbě až do [REDAKCE] Od [REDAKCE] do [REDAKCE] již žalobci náleží přiměřené zadostiučinění ve výši 1 500 Kč denně. Žalobce totiž prokázal svým účastnickým výsledkem, který je v tomto směru věrohodný, potvrzovaným svědeckou výpovědí jeho matky, že se ve vazbě rozkřiklo, že je gay a za jaké jednání je stíhán, a že byl ve vazbě šikanován, čelil posměškům a ústrkům ze strany spoluvězňů, jednou byl fyzicky napaden, opakovaně musel být překládán na jiné cely. Tato poslední skutečnost je potvrzena i zprávou pracovnice Vazební věznice Pankrác [REDAKCE] J. [REDAKCE] ze dne 15.5. 2015 (úřední záznam na č.l. 92 spisu). Nehledě k tomu okolnost, že osobám homosexuální orientace je ve vězeňském prostředí psychicky, příp. i fyzicky ubližováno ostatními spoluvězni, lze pokládat za notorietu.

Existenci výjimečných okolností, pro které by žalobci měla být poskytnuta náhrada nemajetkové újmy za nezákonnou vazbu vyšší, než odpovídá hornímu rozmezí, jak jej „orientačně“ vymezil Nejvyšší soud, soud neshledal.

Z výše uvedených důvodů bylo žalobci přiznáno 30 000 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené samotným trestním stíháním a 34 200 Kč z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobené vazbou za období od [REDAKCE] do [REDAKCE] (57 dnů), což odpovídá 600 Kč denně, jelikož je nutné odečíst plnění žalované z tohoto titulu; za dřívější období ([REDAKCE] až [REDAKCE] žalovaná žalobce již adekvátně odškodnila. Stran požadavku na zaplacení částky 2 734 200 Kč byla tudíž žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Pro nadbytečnost soud zamítl další důkazní návrhy účastníků, neboť z důkazů v řízení provedených byla učiněna skutková zjištění pro posouzení důvodnosti žalobou uplatněného nároku, jak jej soud výše podává, plně postačující – z téhož důvodu soud v odůvodnění rozsudku nerozvádí dílčí skutková zjištění učiněná z těch provedených důkazů, o něž rozhodnutí o věci samé posléze neopřel. Pokud jde o navrhovaného svědka K [REDAKCE] P. Z [REDAKCE] bytem dle žalobce [REDAKCE], žalobce neuvedl, k jakým konkrétním skutkovým tvrzením by měl být vyslechnut, navíc ze zprošťujícího rozsudku obvodního soudu, jak byl výše citován, vyplynulo, že se setkal s žalobcem jednou pouze za účelem focení aktů na základě inzerátu na internetu. K jednání dne 8.10. 2014 měl zástupce žalobce zajistit účast jím navrženého svědka F [REDAKCE] M [REDAKCE] svědek se však k tomuto jednání nedostavil a zástupce žalobce při tomto jednání uvedl, že na jeho výslechu již netrvá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Náhradu nákladů řízení představuje odměna za zastupování žalobce advokátem dle § 7, § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (usnesení

Nejvyššího soudu ze dne 29.1. 2014, sp.zn. 30Cdo 3378/2013) za 7,5 úkonů právní služby po 3 100 Kč, konkrétně za převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby, doplnění ze dne 19.6. 2014, částečné zpětvzetí žaloby a účast u jednání dne 5.6. 2014, 8.10. 2014, 15.5. 2015 a účast u jednání, kdy byl pouze vyhlášen rozsudek, dne 22.5. 2015 a dále paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 400 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Celkem jde o 25 650 Kč.

Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. – soudu je z jeho činnosti známo, že tato lhůta odpovídá administrativním podmínkám čerpání finančních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná při výplatě peněžních plnění řídí, současně mu nejsou známy okolnosti, pro něž by bylo důvodné se domnívat, že stanovení delší lhůty k plnění oproti třídní lhůtě zákonné může způsobit žalobci jakoukoliv újmu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

V Praze dne 22. května 2015

JUDr. Vojtěch Trojánek
soudce

za správnost vyhotovení:
M.Hladíková